

UBND HUYỆN TIỀN LĂNG
TRƯỜNG TIỂU HỌC QUYẾT TIẾN

BÀI DỰ THI
NHỮNG KỶ NIỆM SÂU SẮC
VỀ THẦY CÔ VÀ MÃI TRƯỜNG

Tác phẩm: Người truyền cảm hứng

Họ và tên: HOÀNG THU THẢO

Nơi công tác: Trường Tiểu học Quyết Tiến, huyện
Tiền Lăng, thành phố Hải Phòng

Địa chỉ liên hệ: Thôn Chàm, xã Quyết Tiến, huyện
Tiền Lăng, thành phố Hải Phòng

Số điện thoại: 036 9117 475

Nhân vật trong tác phẩm: Cô Tú Chi Hát

Đơn vị công tác: Trường Tiểu học Quyết Tiến

Người truyền cảm hứng

Tôi đã đọc được một câu nói rất hay "Hãy cảm ơn ngọn đèn vì ánh sáng của nó, nhưng đừng quên người cầm đèn đứng trong đêm". Thầy cô là người cầm ngọn đèn bắt diệt của tri thức, trí tuệ, soi sáng đường tương lai, chấp cánh cho những ước mơ bé nhỏ của tôi bay cao, bay xa. Hôm nay, tôi tình cờ đứng dưới gốc phượng đỏ rục, nơi có bệ ghế đá xưa cũ mà trước đây tôi đã từng ngồi đó nghe những câu chuyện cô kể, vui đùa cùng bạn bè...

Những kỉ niệm về cô Vũ Chi Hát, về mái trường Tiểu học Tuyết. Tiềm thân thương cứ thế ùa về, thôi thúc tôi viết những dòng tâm sự này. Kỉ niệm là thứ mãi ghi dấu trong tim mỗi người, là hành trang vững bước, nguồn động lực mang sức mạnh kì diệu. Phụng về đích đến mang tên tương lai.

Tôi nhớ năm đó ngày đầu tiên đi học lớp 1, tôi cảm thấy lo lắng vô cùng, e ngại sợ sệt đến mức nắm chặt tay mẹ, không dám bước vào sân trường đông đúc.

Mọi thứ xung quanh lạ lẫm: tiếng nói cười, tiếng trống trường... Tôi được mẹ đồng viên rất nhiều:

"Cố gắng lên, thầy cô ở mái trường Tiểu học cũng sẽ yêu con, quan tâm, dạy dỗ con như các cô giáo mầm non"... rồi những

suy nghĩ cứ luẩn quẩn trong đầu tôi: "Không biết thầy cô mới như thế nào?" "Bạn bè lớp 1 ra sao?"... càng làm tôi thêm sợ hãi và muốn quay về nhà. Giữa dòng suy nghĩ bồi hồi ấy, cô Flát nhẹ nhàng bước đến bên tôi. Cô là một người phụ nữ hiền từ với mái tóc buộc gọn và nụ cười dịu dàng. Thấy tôi còn e dè, cô cúi xuống nhìn tôi ân cần, đôi mắt tràn ngập sự yêu thương và an ủi: "Con có muốn vào lớp ngồi cạnh cô không?" Cô nói, giọng nói nhẹ nhàng ấy tựa như một làn gió ấm thổi tan đi nỗi lo sợ trong tôi. Khi cô đưa tay ra, tôi chầm chầm nắm lấy, cảm giác ấm áp từ đôi tay cô khiến tôi cảm thấy yên tâm như có mẹ ở bên cạnh. Cô dắt tôi vào lớp, tìm cho tôi một chỗ ngồi gần cô để tôi cảm thấy an toàn hơn. Mỗi khi tôi lúng túng không biết làm gì, ánh mắt cô lau dịu dàng nhìn tôi, khích lệ tôi bằng một nụ cười, như muốn nói rằng "Cô luôn ở đây, con đừng sợ." Nhờ có cô, từng chút một, tôi dần dần quen với không khí của lớp học, với bạn bè xung quanh và bắt đầu có can đảm giơ tay khi cô hỏi. Những ngày tháng tiếp theo, sự động viên âm thầm của cô giúp tôi trở nên mạnh dạn hơn. Cô luôn để ý đến từng bước tiến nhỏ của tôi, vui mừng khi thấy tôi hòa nhập với các bạn, không còn e dè hay sợ sệt. Từ một cô bé nhút nhát, tôi dần cảm thấy hạnh phúc khi

đến lớp mỗi ngày, nhờ sự kiên nhẫn và yêu thương mà cô đã dành cho tôi

Cô dạy tôi năm lớp 1, thật may mắn đến năm học cuối cấp lớp 5 chúng tôi lại được cô tiếp tục giảng dạy. Năm cuối cấp dưới mái trường Tiểu học thật vui, thật đáng nhớ. Nhưng kỉ niệm đáng nhớ nhất mà có lẽ tôi luôn khắc sâu trong lòng đó là khi cô giáo dạy tôi về lòng tin và sự thấu hiểu. Vào một buổi sáng, khi chuẩn bị vào tiết học, tôi bị mất số tiền trong cặp mà bà đã thưởng cho tôi khi được điểm 10. Ngay lập tức, tôi cảm thấy hoang mang và lo lắng. Trong lúc tìm kiếm, tôi đã bất chợt nhìn sang Linh, người ngồi bên cạnh tôi. Không hiểu sao, tôi bất dưng nghi ngờ rằng Linh có thể là người đã lấy trộm tiền của mình. Tâm trạng

lờn chôn khiến tôi không thể làm được gì. Khi cô bước vào lớp, tôi không thể kiềm chế cảm xúc và chia sẻ với cô. Dù không nói thẳng ra, nhưng ánh mắt nghi ngờ của tôi dành cho Linh đã tạo ra bầu không khí khó xử trong lớp. Nhận thấy sự căng thẳng, cô đã rất tinh tế trong cách xử lý, cô đã chọn cách tiếp cận nhẹ nhàng và khéo léo. Cô trấn an, động viên và làm tôi bình tĩnh trở lại, cô hứa khi tiết học kết thúc, cô và cả lớp sẽ cùng tôi tìm lại số tiền đã mất. Cô bắt đầu tiết học với một câu chuyện về lòng tin và sự quan trọng của việc hiểu nhau. Cô nhấn mạnh rằng mọi người đều có thể mắc sai lầm và đôi khi, những hiểu lầm có thể xảy ra. Khi tiết học kết thúc, cô đã khuyên tôi nên tìm kỹ lại một lần nữa, cố gắng nhớ lại xem tôi có để tiền nơi nào khác không. Sau đó, cô liên lạc với mẹ của tôi và mẹ đã nói rằng vào tối hôm qua, tôi đã đưa số tiền đó cho mẹ giữ hộ mà tôi không nhớ. Tôi cảm thấy vô cùng hối hận vì đã nghi ngờ Linh. Khi xin lỗi bạn, Linh đã mỉm cười và nói rằng bạn hiểu cho cảm xúc của tôi và không giận dữ gì. Nhờ sự khéo léo và tinh tế của cô, chúng tôi đã vượt qua được hiểu lầm, tôi học được rằng sự tin tưởng và thông cảm là rất quan trọng trong tình bạn.

Từ đó, tôi cảm kích và thần tượng cô vô cùng.

Tôi khuyêm và sự chỉ bảo của cô chẳng có gì hoa mỹ,

chỉ là những điều mộc mạc khéo léo trong việc xử lý

sự phạm, nhưng tôi lại thấy đó là sức mạnh to lớn, như

một ngọn lửa cháy âm ỉ trong tâm hồn mỗi người học

trò. Từ những bài học trên lớp, những câu chuyện cô chia

sẻ, lòng ghép vào từng tiết học đã khắc sâu trong tâm

trí của tôi, như một kim chỉ nam cho tương lai. Tôi gieo

trong mình ước mơ trở thành một cô giáo tâm tình, thấu

hiểu giống như cô. Như ai đó đã từng nói "Một người

thầy giỏi giống như ngọn nến - nó đốt cháy chính mình để

sai sáng đường cho những người khác."

Giờ đây, tôi đang đứng dưới sân trường, bồi hồi nhớ lại

bao kỉ niệm thân thương. Mặc dù, hơn chục năm mới quay

trở lại, trường cũ cũng đã thay đổi rất nhiều so với kỉ ức của

tôi. Trường khang trang và

rộng rãi hơn, sân xi măng đã

chuyển thành sân gạch đỏ.

Có số lượng học sinh đông hơn

và có dãy phòng học được xây

mới. Góc phương và bộ ghế

đá cũ vẫn còn đó,

như chứng kiến sự khôn lớn và trưởng

thành của từng lớp học sinh.

Anh Dương
AD Co., Ltd.
www.chudep-anhduong.com.vn

GLCĐ M5.2

Giếng trông trường rộn rã báo hiệu một giờ học
thứ vi sắp bắt đầu. Những chiếc ghế đá nhiều năm
tuổi là nơi chúng tôi từng ngồi đó, kể cho nhau nghe
những mẩu chuyện thường ngày. Những câu chuyện
cũ lặp đi lặp lại, tưởng chừng như chẳng có gì đặc biệt
nhưng thỉnh thoảng lại nghe thấy những tràng cười
giòn tan giữa cái nắng hè oi ả. Dưới tán bàng, tán
phượng xanh rì là nơi chúng tôi thỏa sức với những trò
chơi dân gian như ô ăn quan, chuyền, nhảy dây, ...
Tôi nhìn quanh, đâu đâu cũng là hình bóng của thầy cô,
ban bè. Tôi vẫn đứng dưới sân này, ngắm nhìn mọi
thứ, nhưng giờ đây tôi không còn là cô học sinh nhỏ bé
nữa mà tôi đã trở thành cô giáo được dạy dỗ những điều
bổ ích cho các em học sinh. Thật may mắn, sau khi
ra trường, tôi được dạy ở ngôi trường tôi từng theo học,
cô Hát vẫn dạy tại nơi này, tôi lại tiếp tục được làm
việc cùng cô. Cô vẫn ở đó, cô vẫn miệt mài đi sớm về
khuya dạy từng nét chữ cho các em học sinh lớp 1,
cầm mãi chuẩn bị từng bài giảng, sẵn sàng chia sẻ
kinh nghiệm và giúp đỡ giáo viên trẻ như tôi.

Ngày trước, cô là người đứng trên bục giảng, còn tôi là cô học trò chăm chú lắng nghe từng lời giảng của cô. Sau này, những ngày tháng chấp chững vào nghề, tôi đứng trên bục giảng được cô ngồi dưới dưới giờ và góp ý cho những tiết dạy đầu tiên. Cô khen tôi tư tim, có giọng nói và phương pháp truyền đạt tốt. Cô hướng dẫn, chỉ bảo tôi những kỹ năng, phương pháp giúp cho học sinh mở rộng kiến thức và phát triển năng lực, tư duy. Cô xúc động và trân quý vô cùng.

Thời gian qua, tôi được biết cô đã trải qua nhiều khó khăn, biến cố về gia đình. Tôi cường vị là người phụ nữ đi làm nuôi cả gia đình, cô vừa phải lo lắng cho chồng con, vừa gánh vác trách nhiệm với học trò, chưa một lần tham phiên hay tỏ ra mệt mỏi. Ở nhà, cô có hai người con chăm ngoan, thành tài. Ở lớp, cô có nhiều người con lễ phép, nết nết tốt. Ánh mắt cô vẫn ánh lên niềm vui khi được giảng dạy, giọng nói dịu dàng mãi đầy tâm huyết. Cô luôn dành cho học sinh sự quan tâm sâu sắc, không chỉ là những kiến thức mà cô còn quan tâm đến sức khỏe, hoàn cảnh gia đình của từng em. Dẫu sau này là bao nỗi lo lắng và gánh nặng mà chỉ những ai hiểu rõ mới cảm nhận hết được. Chúng kiến được những điều này,

tôi vừa xúc động vừa kính trọng, bởi tôi biết
để gửi được niềm tin và nhiệt huyết ấy không hề
dễ dàng. Giờ đây, khi tôi đứng cạnh cô với vai trò
đồng nghiệp, tôi càng thấu hiểu và cảm phục sự hi
sinh thầm lặng của cô hơn. Mỗi khi gặp khó khăn
trong nghề, tôi lại nghĩ đến hình ảnh cô để nhắc nhở
bản thân phải cố gắng, phải kiên trì với con đường
mình đã chọn.

Hơn 10 năm trước, tôi là cô học trò bé
bông, nhiệt huyết của cô, hơn 10 năm sau, sự
rút rè ấy đã được thay bằng sự tự tin
của một cô giáo trẻ. Tôi vẫn mãi
là học trò của cô, cô vẫn là người

bảo tôi biết bao điều, vẫn là người chèo lái
trên bước đường trở thành một nhà giáo tận tâm,
tâm lực của tôi. Những gì cô đã làm, không chỉ
là cho học sinh, cho gia đình, mà còn là nguồn động
lực lớn lao cho tôi và cho những người đồng nghiệp tôi.
Cô đã dạy tôi không chỉ kiến thức, mà còn cả cách
yêu thương, cách kiên cường và không ngừng hi sinh
vì những điều tốt đẹp trong cuộc sống. "Dù búi tóc tôi
không có tết, võ tay. Dù sân khấu không có hoa.
Những khi viên phấn trên tay, vẫn có thể khiến mọi
âm sắc chạm đến cảm xúc, khai mở tri thức" "Cảm ơn
cô đã dẫn dắt và trở thành ngôi sao sáng trong những
năm tháng bình thường của chúng em."

